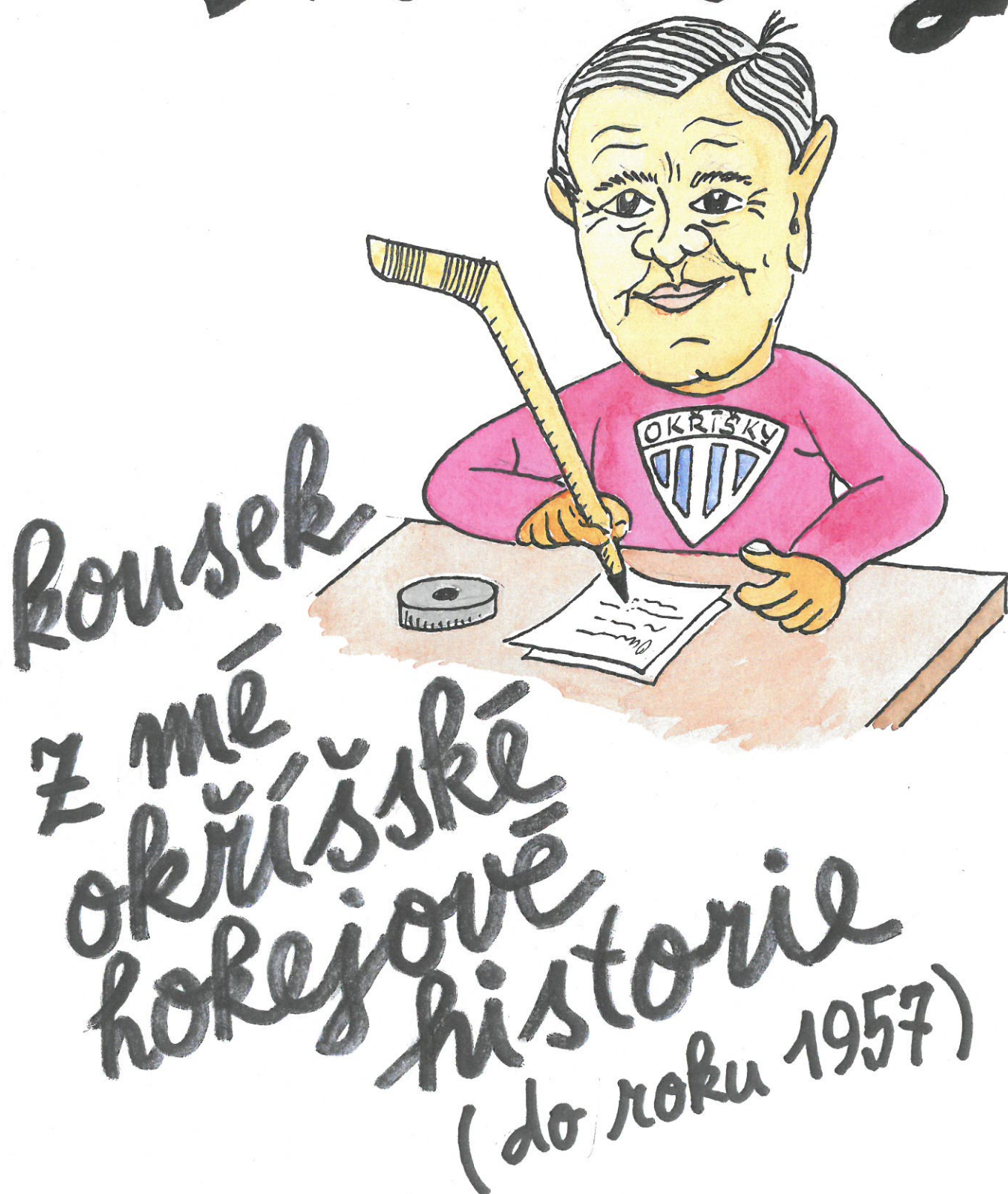

Kida Miloslav Milostný

Ing. Miloslav Milostný

Několik doplňků do bohaté hokejové historie Okříšk

Úvod

Je to už hodně dávno, šedesát až sedmdesát let, když jsme prožívali vrcholová léta hokeje v Okříškách. Neúprosný čas mnohé události uvrhl v zapomnění, nebo je aspoň zamtlžil a v mnoha případech dopustil, aby mnoho těchto věcí odešlo na místo hřbitov spolu s bývalými hráči a funkcionáři, kteří je tvořili. Tak se pokusím přiblížit aspoň některé.

I.

V úvodu roku 1947 dosáhl okříšský hokej veliký úspěch, asi první. Mužstvo dorostu bylo totiž tentokrát třetí v tehdejší Československu!

Závěrečný turnaj čtyř nejlepších celků republiky se hrál v Praze v rámci probíhajícího Mistrovství světa v ledním hokeji, na kterém také naši reprezentanti byli poprvé Mistry světa. Byli jsme tak asi třikrát, hráli tři zápasy a na všechny zápasy MS jsme měli volný vstup. Hrál se to na Slovanech na zimním stadionu nebo na kluzišti ČLTK naproti. O tomto vrcholovém a jedinečném turnaji dorostu bylo toho napsáno dost a tak já se pokusím k tomu připojit několik osobních vzpomínek.

Byla to vůbec má první cesta do Prahy. Bylo mi patnáct roků a dva měsíce a byl jsem nejmladší člen našeho mužstva, možná i celého turnaje.

Měl jsem takový menší kufr, tenkrát asi z tvrdého papíru, maminka mi upekla pár buchot, asi ze strachu abych neměl hlad, dostal jsem i hrnek sádla, trochu chleba, a když jsme přijeli do Prahy, tehdy jsme zjistili, že máme všechno co potřebujeme a k tomu ještě zadarmo.

Ubytováni jsme byli v hotelu Beránek na Bělehradské ulici. Odtud jsme jezdili tramvají na zimní stadion Švanice, kde jsme se stravovali ve velké restauraci. Bylo tam všechno možné, v každém rohu limonády, zátka k volnému použití a bez omezení. Pro nás také vzpomínatelné zážitky, když vedle chlapců z Okešů seděli třeba Švédové s Johansonem a Landelinsem, Američani, Švýcaři, Rakoušáci a další státní reprezentace.

Také si pamatuji, že tenkrát v Praze mrzlo a bylo poměrně hodně sněhu. Nejsem si sice zcela jist, ale myslím si, že hlavní jídlo z mého kufríku jsme jedli až v neděli v rychlíku při našem slavném návratu do naší milované obce.

Že jsme tehdy v Praze byli dobří, mohl doložit výpisem z knihy Miloslava Jenšíka „První mistři světa“ z roku 1997, kde se na straně 116 píše: „Pořadatelé měli šťastný nápad – zařadili do pánce mistrovství světa zdivořečné zápasy dorosteneckého přeboru republiky.“

Utkávní o třetí místo se hraje už od časného rána, zatímco v šatnách se Rumuni a Belgičané připravují ke svému klání. Dorostenci z moravských Olbršek vítězí nad chlapeč ze Sedlce a diváci později mohou srovnávat. Ochozy jde jeden hlas, že tihle chlapeč by nakonec Belgičany asi dost prohráli. "Později pro vyprávění knížky jsem jednou při zápase hokejistů Slavie Praha v Edenu měl tu čest si o tom všem osobně s autorem knížky pohovořit. Dobře jsme si zavzpomínali!"

II.

Sám nevím kolik mi bylo málo let, když jsem začal hrát za "Ačko", ale určitě vím, že jsem měl tenkrát nejstarší křídla v útoku. Vpravd zdenka Škál a aleš (Misha) (Jiskru) Oberreitera. A moc dobře nám to šlo!

Rád také vzpomínám na nezapomenutelné zážitky, když jsem jako dorostelec vystupoval v roce 1948 na XI. Vsesokolstském sletu. Bylo to úžasné a tam jsem také naposledy viděl živého našeho pana prezidenta Beneše.

Sokol v Olbršcích určitě patřil k nejlepším organizacím v republice. Do jeho aktivit jsme se prakticky všichni zapojovali, včetně divadla, o čemž mám také těžký dokument z tehdejších novin. Někdy v roce 1956 Šrobovů slovo napsalo: „O svátcích se hráli ochotníci Sokola v Olbršcích známou hru „Gazdina roba“ a to s všestranným úspěchem. A roli doktora z Hrozeňova vystoupil známý hokejový reprezentant Miloslav Miloslav, který dokázal, že se na divadelních prknech pohybuje stejně bezpečně, jako na ledové ploše.“

4

Pamětníci vědí, že činnost tehdejšího Sokola byla skutečně rozsáhlá. Slavní byly také plesy a zábavy v sokolovně. Využívaly zejména slavní "Sokolští bratři", ale i taneční zábavy hasičů a dalších spolků.

K těmto akcím patřila také proslavená veliká výdoba, prakticky celý sál býval vyzdoben malovanými obrazy. Ty se malovaly týdně ve sklepních místnostech sokolovny na role papíru, které dodávali přátelé z papírny v Příbramslavicích. Malování jsem se zúčastňoval i já, někdy jsem za to dostal i malou odměnu, kterou jsem jako chudý student velice potřeboval. Časů jsem měl relativně dost a chudý jsem byl až až.

Dekorace malovali pochopitelně více lidí a z nich bych chtěl připomenout hlavně tentokrát našeho velkého fandu Františka Mareše, dědečka už dříve známého kreslíře Štěpána Mareše, našeho slavného okřískeho rodáka, který má svůj velký talent asi po svém dědečkovi.

III.

Vrcholová léta hokeje v Okřískech byla nesporně léta padesátá 20. století, řádově do roku 1957. To se naše úspěšné mužstvo prakticky rozpadlo. Já jsem odešel do Kolína a brácha Jiří, Emil Rámpík, Jindra Brůžl a další do Trutnova, všichni hráli II. ligu.

Hodně se o tom ví a také se dost napsalo a tak jenom pouze něco zajímavého na paměť.

Hokejová historie Okříšek je velice slavná už od svého založení v třicátých letech před válkou a také v Protektorátu. Do Okříšek přijelo hodně slavných klubů a významných osobností, včetně Mike Buckey z Kanady (říkáli mu Matěj). Tato sláva podtrhuje i ta skutečnost, že v Oberreitenu se vždycky (když to šlo) prodávaly hokejky značky CCM[®] slavní Dohues. Jsem také přesvědčen, že Okříšky byly vedle Horácké Slávie v Třebíči nejznámější na celé Vysočině a také v celém státě.

IV. Osud tomu asi chtěl a tak v letech mého dospívání vyrostl u nás i v okolí mnoho dobrých hokejistů, takže se postupně vytvořil dostatečně silný kádr, který začal být také slavný. Já jsem hokej miloval a ze všech sportů jsem ho měl nejraději. A všechno dobré v té době jistě významně přispělo k tomu, že jsem vyhověl prosběm našich funkcionářů, zejména Jardy Hobzy, abych nikam neodecházel a zůstal Okříškám věrný a aby se náš hokej nerozpadl. Udělal jsem to a nikdy jsem toho neklitoval, i když jsem měl nesporně navíc. Zůstal jsem, začal jsem také trénovat, namaloval jsem nové dresy (ty modrozelené) a ty nám pak za pomoci Vladě Dohuab, který tehdy hrál fotbal, upletla (modeta) žilava.

Že jsem zůstal mluvo pro mne i tu y'hodu, že jsem měl v zimě placený byt a byl jsem proto častěji doma. Při studiu na Vysoké škole ekonomické jsem měl pouze sociální stipendium a to mi vůbec umožňovalo jezdit domů pouze jednou v měsíci. A zimě to bylo lepší, mamička mi vždycky napelala buchty a dala mi i další vhodné potraviny, spouštěcí na koleji už na mňij

Přijezd pozdě věci čekali a měli jsme se chvilí dobře všichni.

Byla to dobrá doba, prolopitelů tu, o které píšu. Píse se rok 1950, mám maturitu na vyšší hospodářské škole v Třebíči se samými jedničkami a v létě se na našem dvorku objeví slavný hokejista profesor Vladimír Bouzek a tehdejší francouz Rude' hvězdy Brua, aby mne pozval hrát do Brua, do tehdy jisté nejstaršího hokejového klubu v ČR. Ké své ličnosti jsem mu musel poděkovat s tím, že místo na vojnu se chystal studovat vysokou školu v Praze. Byl to osud? Kdo ví? Ale můj život by se určitě změnil jinak!

V.

Už opravdu nevím jak a kde čím se to stalo, ale velice jsem si vždycky vážil toho, že slavný hokejový odborník pan prof. Vladimír Kostka mne v roce 1950 také označil za „největší talent československého hokeje“. Ale aby se to vše naplnilo, bych musel jít zřejmě jinou, než tou „křesťskou“ cestou.

Má čtyři léta studia 1950-1954 v Praze byla pro můj sportovní vývoj přínosem a tak i pro náš celý okresní hokej. Já jsem tam mohl čerpat nové poznatky, viděl jsem ligu a vnímal jsem techniku i taktiku. Znal jsem dost hráčů i funkcionářů a to mi pomohlo i k tomu, že náš výborový brankář Zlata Dohval měl novou lapacku, mluví se jako první v jihlavském kraji. A uměl to s ním skutečně dobře! Častou specialitou náš domov byla soutěž na 10 nájezdů na

branku kdo vyhraje. Rád mohu prohlásit, že jsem nikdy i prohrál!

Postupem náš nejlepší útok vcelk. dob. byl Emil Rampík a bratři Milostní-Jirka a Miloslav (řecník a velice známý KIDA). Všichni jsme byli leváci a tak já jako nejstarší a nejzkušenější jsem bral pravé křídlo. Šlo nám to opravdu dobře, dávali jsme hodně gólů, dost přes stopy a to i při poměrně malém počtu zápasů. Jeden rekord si pamatuji, když jsme ve finálovém turnaji DSO Sokol v Olomouci v roce 1976 vstřelili v jednom utkání 3 góly během jedné minuty.

Emil Rampík byl nadaný borek a Jirka byl také dobrý, ostatní oba to potom dokazovali v II. lize v Třebíči. Ale za zmlínku stojí, že můj brácha Jirka to vždycky bral vážně a jednou mi chtěl také dokázat, že bruslit umí lépe než já. A tak jsme spolu vyrazili na Lehdejší Dolu, mybník (dnes už není) a tam jsme si stanovili soutěžní disciplíny. Mluvil pravdu, když i dneska mohu povědět, že musel uznat, že na mne nemá. Ale oba jsme se vždycky snažili být co nejlepší.

VI.

Nejúspěšnější naše léta byla asi v období 1955-1957. Poráželi jsme někoho, mnozí s námi ani nechtěli hrát, jak si tak stěžoval náš funkcionář Krstchůl, který jako ředitel pošty seděl stále u telefonu. V té době

8

jsme také vyhráli v Třebíči na Polane 10:4 a v Ji-
hlavě nad Mladotou 19:2. Také k nám jednou zavis-
tal vedoucí oddíl ligy Baník Ostrava (Václav Boubník,
bratrka Zbrodskýj), který hrál v sobotu večer utkání
zápas v Českých Budějovicích a v neděli odpoledne hrál
u nás na kluzišti za sokolovnou. Kdo to uviděl,
tak nevěří, ale oni po 1. třetině prohrávali 0:4 a nevě-
děli kde jsou. Pamatuji si také, že jsem potom sám jel
na brančáře a ten moji střelu zachytil hlavou.
Ovázali ho a on předějí chytal dšl. Nakonec jsme prohráli
4:6, ale oni sami přiznali, že to bylo pro ně daleko
těžší než večer večer.

Na věky by také mělo být zaznamenáno naše utkání
doma s Havlíčkovým Brodem v celé s Václavem Chytráčkem
z místa Jihlavského kraje. Prohráli jsme ho 6:4,
ale měli jsme tu smůlu, že naši dva nejlepší brankáři
byli zraněni a oběť chytal Fiala. Ale nejzajímavější
byla jiná věc. Na tomto utkání bylo asi 2500 diváků,
z Havlíčkova Brodu k nám jel zolaštin' vlak a v něm
bylo asi 600 fanoušků. A celí Okříšky měly tenkrát
asi 1900 obyvatel! Je vůbec možné si to v současné
době vůbec představit?!

že jsme ve zmiňovaném období byli skutečně dobří,
svědčí i to, že k nám sám od sebe přestoupil z Boroviny
velice zručný a glibový hráč Miroslav Čech, který předtím

hrál v bruce za Králov pole. Hlavním jeho důvodem bylo, že hrájeme nejlepší hokej široko daleko a on si ho chce užít. A za přestup skutečně nic nepožadoval.

V roce 1956 jsme se stali „Mistry republiky po linii DSO Sokol“. Myslím, že tato pocta nebyla nikdy pravelná, dokonce, že to byl náš největší úspěch všech dob. Finále se hrálo celý týden v Olomouci a když jsme se v neděli v podvečer vrátili, tak nás na nádraží vítala kapela a v hotelu „U Hlaví“ uprýchlípek.

DSO Sokol měla také své dlouhodobé reprezentativní mužstvo, za které hrálo několik našich hráčů. Já sám jsem hrával levé křídlo slavnému mistru světa Vokovi Kobranovi, který tehdy po svém uvěznění v Jakymově hrál v Sokle Černošice.

V sezóně 1956/57 jsme vyhráli skupinu divize a já jsem byl vyhodnocen jako nejlepší divizní trenér. Pak jsem dostal tu čest promluvit na celostátní konferenci LH o našich úspěšných trenérských metodách. Mimo jiné jsem mluvil také o tom, jak jsme si už v jáhkovském věku sami organizovali mezi sebou zápasy Horní konec, Dolní konec, Skalači, Podškoláci, aj. a jak nám to pomohlo k tomu, že nám vyrostla pozdější slavná generace.

Vzpomínám si, jak jsem se před jedním takovým zápasem probudil už v časném ránu, zjistil že v noci

napadl sníl a tak jsme ještě před vyúčtováním na
Dolním rybníku uklízeli kluziště, abychom odpoledne
mohli hrát.

VII.

a pak následoval vřelý okamžik naší činnosti -
boj o postup do zrušované 11. ligy. Ii jsme do toho s plným
srdcem, i když nám bylo jasné, že z ekonomických důvodů
takovou soutěž hrát nemůžeme.

začínali jsme pamětlivým zápasem v Kolině. Jeli jsme
tam autobusem a jak bylo našim zvykem, naše ideová pří-
prava spočívala vždycky hlavně ve zpívání (s) prostou a jednoduchými
písničkami. Těch jsme znali skutečně hodně a zpívalo se celou
cestu. Časem jsme také věděli, že čím víc byla tato „ideologická“
příprava prožitá, že jsme byli také lepší i na ledě. A musím
přiznat, že příprava na Kolin se nám skutečně vydařila.

Zimní stadion v Kolině byl nový a ještě ne zcela dostavěný,
šatny byly zatím v dočasných buňkách. A u té šatny jsem prožil
jedno krásné překvapení, na které nebylo možné zapomenout.

Protože jsme brali zápas velice vážně, tak jsem jako hráč-
ci trenér nařídil mužstvu se kondičně proběhnout v blízkém
borovém háji. A jaké bylo moje překvapení, když jsme se vrá-
tili: na parkánu u vstupu stálo takové štědné zrcadlo, vedle
ležel hrábek a brilantýna. Dostal jsem příkaz, abych si pořádně
učešal svou pěšinku ve vlasech na levé straně hlavy a abych
si vlasy hladce uhladil brilantýnou, protože když máme rovnou
pěšinku, tak jsem daleko rychlejší. Byl jsem velice potěšen a tak

11

jsm se suzil právu spoluhráčů splnit co nedokonalý.
A to jsem ještě nevěděl, jak se to potom při zápasě velice kladně
projevilo.

Celý zápas byl velice zajímavý. V hledišti bylo asi 3 tisíce
diváků a první zápas o postup do II. ligy byl pro Količ velice
důležitý. Kluci z Olomouce nastoupili a hned slyšeli: venkovani,
zastřešit tu slámu apod. - a to bylo to nejslušnější. Diváci
byli ve varu, k čemuž přispělo i to, že jsme koncem 1. třetiny
prohrávali 2:0 a v poslední minutě jsme byli ještě vyloučeni.
Do 2. třetiny jsme proto nastupovali oslabeni a v oslabení jsme
dostali třetí gól. Z našeho hlediště 0:3 bylo přímo hrozné!

S velkým odstupem času si už nepamatuji, co všechno se
v průběhu 2. třetiny událo, ale faktem je, že Emil Rampík
ke konci třetiny vyrovnal stav byl tehdy neuvěřitelný 4:4!
Diváci ztichli a obličej se jim protáhly.

Třetí třetina byla úžasná! Tam se také projevila ta píseň
a brilantní, já jsem čtyřikrát ušel a dal tři góly. Vyhráli jsme
7:4, což byla ohromná a nečekaná bomba. „Venkovani“ zvi-
tázili a pak já ukecal, že jsem se sám mohl přesvědčit, že
Količáci na to nikdy nezapomněli.

VIII.

A tím se musím vrátit na přátel mé, „Količské
anglače“. Na zmíněné celostátní konferenci LH jsem se
mimo jiné také setkal s naším bývalým doručovatelem mistrem
světa Jiřím Macelíkem. Ten také tehdy přecházel, myslím
z Karlových Varů, jako hráč a krajčí Trenč do Količe. A pře-
svědčoval mě, že mám na věc, která mi utíká, že dostanu

uot' byt a je od Okříšek stejně moudrý, už nic čekat a pod.,
až mne pak Koliňáci skutečně přesvědčili a já jsem se
rozhodl tam jít.

Faktem je, že od roku 1954 jsem byl už ženatý, pak jsem
měl syna, a stále jsme bydleli v jednom podkrovníkém pokoji
ve vile u žáků pod školou. Vidím nového bytu asi rozhodl
nejvíc. Koliň všechny sliby dodržel a tak jsem tam pak tři
sezóny na ledě královal. A faktem je, že jsme hráli na špičce
II. ligy. Jirka Macelis byl vborův parták, hokej hrát uměl
a já jsem se od něho ještě ledacos přiučil. Za svůj přestup
do Koliňa jsem požadoval pro Okříšky tenkrát nejlepších
100 hokejů za. Věř, které myslelo TJŽ Svratka u Nového
Města na Moravě. I to bylo splněno.

Že mě hokejové čin v Koliňu v letech 1957-1960 je asi
vhodné také poznamenat, že jsem měl také to štěstí hrát
proti slavnému Ragulioni v zápase proti Chemiku Vos-
kreslenc. Pochopitelně jsme prohráli, ale byl to nezapomenutelný
zážitek.

V roce 1959 odcházel Jirka Macelis jako trenér do
Hodonína. Měl velký zájem o to, aby tam přišel hrát
i já. A v rámci tohoto jednání jsem byl také pozván, abych
hostoval v mužstvu Hodonína proti národnímu mužstvu Itálie,
které se tam zastavovalo na cestě domů z Prahy z mistrovství
světa. Už nevím jak tento zápas dopadl, asi jsme prohráli,
ale vím, že jsem se nakonec rozhodl z Koliňa nepřestupovat.
Udělal jsem asi dobře, protože kdo ví, zda bych zde již dneska
byl, kdybych tenkrát ještě jako mladík se pohyboval v kraji

tak bohatě na dobře všem. To jsem si kolikrát říkal¹³
a to hlavně jako nemajetný kluk, který vyrůstal na naší
krašně, ale přece jen chudě vysočině. Všechno zlé je k uštěnému
dobré!

IX.

Snad to, co jsem napsal, skutečně stojí za to, aby to
zůstalo na paměti. O naší zlaštnosti, kdy nejlepší
hráč třeba ještě v 19 hodin dodělával glazuru ledu
u sokolovny, aby už v 19.30 hodin pronášel soupeře
uپی'su, protože se to tehdy bralo za samozřejmost.
A já to tak bral také. Že byli také uštěří hráči, kteří
léta na takové činnosti ani nesáhli, je sice pravda, ale
to můžeme zapomenout. Na ledě jsme si byli všichni
rovni – protože jsme všichni hráli „za hubičku“! A to
na tom bylo to nejkrásnější.

Okružským a jejímu hokeji jsem zůstal dlouho věrný
a nikdy jsem toho nemítval, ani na okamžik. A když mne
má rodina obce po letech za to ocenila, bylo to to nejhezčí,
co jsem mohl dostat. Moc děkuji! A při vši skromosti
mohu říct, že jáněno KIDA MILOSTNÝ mělo ve své době
a hokejovém světě ykrazný zvuk. A na důkaz toho mohu
uvést, že ani můj třídní učitel František Růžička ve
3. třídě Obchodní akademie v Trčbce uvedl, že se nejmenují
KIDA!

Praha, duben 2019

Ing. Miloslav Milostný